

Az Ezüst-tó titkai

Kalandozás az indiánok nyomában

◆ Vitéz Kata

Indián tipiket, fejdíszeket készítettek, kavicsot festettek, íjászkodtak és titkos írást fejtettek azok a gyerekek, akik részt vettek a Madách Imre Városi Könyvtár olvasótáborában. Idén a sápadt arcúak legendáit dolgozták fel a szervezők, diaképes előadások, kézműves foglalkozások és a témához kapcsolódó kirándulások segítségével.

„Dakoták”, „apacsok” és egyéb indián törzsek vették birtokba július 1-jétől a könyvtárat, csapatokba osztották ugyanis a harmincöt (3–6. osztályos) gyermeket a könyvtárosok. De nem csak a kis csoportok kaptak hangzatos elnevezéseket, minden gyerek egyénileg is választott indián nevet magának. Fehér Medve, Felkelő Nap és társaik számos diaképes előadást és filmvetítést megtekinthettek, a tábor nyolc napja során megelevenedett *A lángoló préri legendája*, az indiánok különleges harcászata és hétköznapi élete.

Ilyen az indián tipi ▲ Készülnek az ékszerek ▼

A képzőművészeti foglalkozások sorát az arcfestés és a fejdíszkészítés nyitotta, a kis indiánokat fotón is megörökítették. Mogyorófavesszőből nyilat és nyílvevesszőt állítottak elő a gyerekek, ezeket az Ipoly-parti indián portya során ki is próbálhatták. A Nyírjesben közösen dolgoztak az indián tipin a csapatok, ugyanitt ügyességi és sportjátékok zajlottak, bemutatót tartottak a szügyi íjászok.

Az indián használati tárgyokról *Balog István*, a TRIDEA természetvédelmi oktatóbázis vezetője tartott előadást, majd irányításával bőrékszereket fontak a diákok.

A tábort számos kirándulás is gazdagította. Nógrádgárdonyban lovagolhattak a gyerekek, majd lovaskocsin érkeztek Ilinybe, ahol mesemondók és íjászok várták a táborozókat, sőt állatsimogatásra is volt lehetőség.

Kisoroszipan a Baktay Ervin Indián-cowboy Múzeumot tekinthették meg a gyerekek, emellett szentendrei városnézés is szerepelt a programban. Emlékezetes maradt a nőtincsi túra is, ahol a Tincsi Lokomotív kisvasúttal járták körbe a fiatalok a Seholsziget Élményparkot, megtekintették az eredeti indiánsátrakat, a kovácsműhelyt és a lovasbemutatót, majd birtokba vették a hatalmas játszóteret. ■

„Dakoták”, „apacsok”
és egyéb indián törzsek

A tavalyi könyves vasárnapon a József Attila Megyei Könyvtár az utcákra is kivonult. Megszólítottuk a járókelőket, a lehető legtöbb potenciális olvasó bizalmát igyekeztünk elnyerni. Ennek köszönhetően sokan betértek, beiratkoztak, de nem mindegyikük olyan lelkes és rendszeres könyvtárlátogató, mint az alábbi sorok írója. Ő valóban kiaknázza minden szolgáltatásunkat. Interneten való jártassága hagyott némi kívánnivalót maga után, de élt a kollégák által felajánlott lehetőséggel, hogy részt vegyen a megyei könyvtár net-tanfolyamán. Az órákon az a cél, hogy az érdeklődők képesek legyenek eligazodni az interneten, elsajátítsák az információszerezés módjait, valamint megtanuljanak e-mailezni

Fátrai Erzsébet Márta

Az első néhány alkalom után a szokásos házi feladat, hogy egy tíz soros elektronikus levelet írjanak oktatójuknak, ez alkalommal Fátrai Erzsébet Mártának. Hogy miért érdekes Merész Elek e-mailje? Többek között, mert olvasóként igazolja munkánk értelmét, célját és minőségét. Szívesen tesszük közzé mindenki örömeire.

„Tehát az első lecke, a tíz soros e-mail megírása. A legnehezebb feladat számomra a gépelés! Irigykedve bámulom tanfolyam társaimat, kik nagyon ügyesen gépírnak. Meglepő, hogy a tanfolyamon az idősebb generáció intenzíven jelen van. Ez nagyon pozitív jelenség, hiszen az »információs társadalomban« minden korosztálynak meg kell jelenni. Talán nem minden nagymama fog a neten profi módon szörfölni, de ha annyit elér, hogy alapjában megismeri a technológiát, talán nem nézi majd ferde szemmel unokáját, hogy az órák hosszát a gépet nyúzza. Esetleg, ha információt keres, ő is leül a gép elé. A sokat emlegetett

információs szakadékból széles rétegeknek kellene kijutni. Ez bizony nem egyszerű feladat. Sok embernél az információkeresés vágya is hiányzik, ennek előbb ki kell fejlődni, az információ megszerzésének technikája csak ezután következhet.

Az információs szakadékról regényt írhatnék, hiszen azt magam is jól ismerem. Egy kicsi kis faluban élek (Bodmér – Fejér megye), és hosszú ideig éltem a világ zajától elzárva, mígnem egy őszi napon (országos könyvtári napok) egy könyvtáros szívélyes és határozott invitálására könyvtári tag lettem. Azóta szorgalmasan látogatom a József Attila Könyvtárat. Ha tehetem, minden héten elkerékpározom Tatabányára. Az a hely, a könyvtár, valóságos információs paradicsom! Azt nem állíthatom, hogy kijutottam az információs szakadékból, de a könyvtár segítségével sikerült felkapaszkodnom a szakadék szélére, és így alkalom adtán aztán ki tudok kukucskálni a nagyvilágba!

Könyvek, folyóiratok, internet... és persze a könyvtárosok (értsd könyvtárban dolgozók, ruhatáros néni, könyvtáros, mindenki) nagyon kedvesek, segítőkészek, pedig nyilván nem tartozom az ínyenc látogatók közé. Nem hoznak izgalomba a szépirodalom remekei, és nem szoktam elmerülni a kortárs írók műveiben sem. Ennek ellenére jól érzem magam a könyvtárban, színvonalas a környezet és látogató-centrikus a személyzet. Csodálom a könyvtárosokat, hogy a mai emberfaló világban tudnak kedvesek lenni és mindenkihez mosolyogva szólani. Néha ki kellene menniük az utcára, és meg kellene tanítaniuk az embereket mosolyogni, esetleg tanfolyamot kellene tartaniuk. Nos így esett, hogy nálam a könyvtárosok vezetik a népszerűségi toplistát. Üdvözlettel: merészelek” ■

